

Trauermarsch

Gustaw Mahler emlékének

Tratatatam, tratatatum, tratatatum ...

A messzeségből trombiták
réztücsökciripelése száll,
előnti a Birodalom

réteit a trombita-csiganyál.

Tratatatam, tratatatum, tratatatum ...

Közeledik a gyászmenet,
gyászfátyol-napfogyatkozás
a hölgyek arcán s rettenet,
de gyászölükben izgalom:
nyirkosodnak a gyászbugyik,
s jönnek a gyászfrakkos urak,
éjből a frakk — a csillagok

óraláncaán fityeg a hold,
és gyászos nemiszervük combjuk
között lélekarangozik.

Tratatatam, tratatatum, tratatatum ...

Az élen gyászkancán üget
a tábornok, mindkét fülében
vatta — ha villám csattog is,
csak annyit hall belőle, mintha
csészén ezüstkanál kocogna,
plomba a tábornok fogában:

sziklába töltött ekrazit,
gyászzsebében a pakli kártya,
s azt látja, ha álmodozik:
a kártyalapok figurái
egymásnak lábbal fektetett
véres katonatetemek.

Tratatatam, tratatatum, tratatatum ...

Közeledik a gyászmenet,
huszárok mentéjén a sújtás
kanyarog, mint drótakadályok,
vonulnak a sötét mezőn,
cselédszoba-Birodalomban,
a szénaboglyák — kiscselédek
befülledt dunyhái — között.

Tratatatam, tratatatum, tratatatum ...

Trombita harsan — réztücsök,
közeledik a gyászmenet,
rulettgolyó-hold körbefutja
az eget, csillagzsetonok
gyűlnek az Isten asztalára,
a gyászhintó lassúdan úszik,
bakján a Sarkcsillag a lámpa,
vonul a gyász-Göncölszekér,
a tavak ablakát betörve
vízmélyig gomolyog az éj.

Tratatatam, tratatatum, tratatatum ...

Közeledik a gyászmenet,
a réztücsökciripelésben
nyikorognak gyászkerekek,
s mint körfűrész, forog a hold,
csillagon — görcsön — felsikolt,
hasad a deszka-éj, az ében,
szekercsecsattogás — ki épít
ravatalt vagy vesztőhelyet?
Trombita-csiganyálás rétek,
közeledik a gyászmenet.

gyászkancáján üget az élen
a tábornok, a hölgyek arcán
gyászfátyol-napfogyatkozás,
huszárok mentéjén a sújtás
szögesdrót, zúzmara-lepett,
trombita harsan — réztücsök,
gyászkangyal suhog az éjben,
lebeg a gyászolók fölött,
óceánjáró-nyelv ütődik
fogsora jéghegyeibe,
állnak cselédlány-dunyhá boglyák

trombita-csiganyálezüstben,

rulettgolyó-hold fut az égen,
csillagzsetonok halmait
söpri maga elé az Isten,
és réztücsökciripelésben
— bakján a Sarkcsillag a lámpa —
úszik a gyász-Göncölszekér.
A tavak ablakát betörve,
mint szétdurrant pezsgőspalack,
vízmélyig gomolyog az éj.

TÓTH BALINT

Egy régi fényképre

Ezt, ezt a képedet szeretem leginkább,
rézsútosan a fehér lámpás előtt,
és háttérben a parádi fényők.

Ezt, ezt a képedet szeretem leginkább,
cigarettd a gyűrűs és harmadik
ujjad között,
és koradélelőtt van,
vagy lassan alkonyodik.

Ezt, ezt a képedet szeretem leginkább,
úgy nézel itt a gépbe,
mint aki tudja végre
képe megérkezik.

Megérkezik és ahhoz érkezik,
aki szereti és mindig szerette,
aztán sötét hajszátorával
ráborul a hegyekre az este.

